मिषं कथितमासीत् एतानि पुनः कृष्णसर्पशकलानि। तत् तावद्विजा नामि सम्यक्। किं त्रिस्तन्याः चेष्टितमिदं। किं वा मद्बधायैष उप क्रमो मन्थरकस्य। उताहोस्विदन्यस्य कस्यचित्। एवं सञ्चिन्तयन्ना कारं निगूहयन्नन्धकवत् कर्म करोति यथा पुरा। अत्रान्तरे मन्थरकः समागत्य निःशङ्कमालिङ्गनचुम्बनादिभिस्त्रिस्तनीं सेवितुमुपचक्रमे। ५ अन्धो ऽपि सर्वमालोकयन् यावन्न किञ्चिच्छस्त्रं पश्यति। तावत् क्रो धान्धः पूर्ववत् समीपं गत्वा मन्थरकं चरणाभ्यामादाय शरीरबलसाम र्थ्यान्मस्तकोपरि भ्रामयित्वा तस्यास्त्रिस्तन्या हृदये व्यताडयत्। अथ कुब्जशरीरप्रहारेण तस्यास्तृतीयस्तन उरसि प्रविष्टः। पृष्ठप्रदेशस्तन स्पर्शात् कुब्जकः प्राञ्जलतां गतः। अतो ऽहं ब्रवीमि। १०

अन्धकः कुब्जकश्चैव राजकन्या च त्रिस्तनी।
त्रयो ऽप्यन्यायतः सिद्धाः सन्मुखे कर्मणि स्थिते॥ ८५॥

सुवर्णसिद्धः प्राह। भो सत्यमेतत् त्वयाभिहितं। दैवानुकूलतया सर्वत्र कल्याणं सम्पद्यते। परं तथापि पुरुषेण सतां वचनं कार्यं। पुनरेवमेव यो वर्तते स त्वमिव विनश्यति। तथा च। १५

एकोदराः पृथग्ग्रीवा अन्योन्यफलभक्षिणः।
असंहता विनश्यन्ति भारण्डा इव पक्षिणः॥ ८६॥

चक्रधर आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चित् कथा समुद्रोपकण्ठे भारण्डो नाम पक्ष्येकोदरः द्विमुखः प्रतिवसति स्म। ॥१४॥ तेन समुद्रतीरे परिभ्रमता किञ्चित् फलममृतकल्पं तरङ्गाक्षिप्तं सम्प्राप्तं। २० सो ऽपि भक्षयन्निदमाह। अहो बहूनि मयामृतप्रायानि समुद्रकल्लो लाहृतफलानि भक्षितानि। परमपूर्वो ऽस्यास्वादः। तत् किं पारि जातहरिचन्दनतरुसम्भवं। किं वा किञ्चिदमृतमयं फलमन्यत् केनापि विधिना पतितं। जिह्वासौख्यमनुभवामि। तस्यैवं ब्रुवतो द्वितीयमुखे नाभिहितं। भो यद्येवं तन्ममापि स्तोकं प्रयच्छ येनाहमपि जिह्वा २५